

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/55/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200016
Dátum vydania rozhodnutia: 08.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1016200016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa: GAMO a.s., so sídlom Kyjevské námestie 6, 974 04 Banská Bystrica, IČO: 36 033 987, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r. o., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Ružová dolina 606/10, 821 09 Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/3/2016-67 z 19. júla 2017, v konaní o preskúmanie zákonnosti protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 12196-7000/2014-OK/5 z 10. septembra 2015, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením odmietol žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) pre neprípustnosť súdneho preskúmania žalobou napadnutého protokolu Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej aj „úrad“) o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 12196-7000/2014-OK/5 z 10. septembra 2015 (ďalej aj „protokol“). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd konštatoval, že žalovaný v prejednávanej veci vykonal v rámci dohľadu nad procesom verejného obstarávania u žalobcu kontrolu postupu zadávania predmetnej zákazky po uzavretí zmluvy v súlade s § 146 ods. 6 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 25/2006 Z. z.“ alebo „zákon o verejnom obstarávaní“) a nakoľko kontrolou zistil porušenia zákona, o výsledku kontroly spracoval protokol, ku ktorému umožnil žalobcovi sa písomne vyjadriť.

3. Ďalej dôvodil, že napadnutý protokol o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. je predovšetkým zhrnutím kontrolných zistení, ktoré viedli žalovaného k záveru o porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, pričom pre žalobcu z neho bezprostredne nevyplývajú žiadne

konkrétne práva a povinnosti. Uviedol, že protokol nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci (individuálnym správnym aktom), ktorý by zakladal, menil alebo rušil práva a povinnosti žalobcu alebo sa ich priamo dotýkal. Protokol ako záznam o výsledkoch vykonanej kontroly podľa názoru krajského súdu slúži predovšetkým ako podklad pre ďalší administratívny postup žalovaného. Môže byť tiež použitý ako dôkaz o porušení zákona č. 25/2006 Z. z. zo strany žalobcu v postupe zadávania predmetnej zákazky aj pre potreby prípadného konania o vrátenie poskytnutého finančného príspevku alebo jeho časti podľa zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej len „zákon č. 528/2008 Z. z.“).

4. Krajský súd konštatoval, že uloženie pokuty, resp. povinnosti vrátiť verejné finančné prostriedky by nepochybne predstavovalo zásah do právneho postavenia žalobcu, do jeho práv a právom chránených záujmov. K takémuto zásahu do právnej sféry žalobcu však nemohlo dôjsť už vydaním samotného protokolu alebo vyjadrením žalovaného k námietkam žalobcu voči protokolu, ktoré nemajú povahu rozhodnutí o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach žalobcu. Uviedol, že ak by došlo na základe protokolu k vydaniu rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty pre zistené porušenie zákona č. 25/2006 Z. z., prípadne k rozhodnutiu orgánov správy finančnej kontroly o povinnosti vrátiť finančné prostriedky poskytnuté na účely financovania zákazky, takéto rozhodnutia sa môžu nepriaznivo prejavíť v právnej sfére žalobcu a možno ich na základe žaloby podrobiť súdnemu preskúmaniu v správnom súdnictve. Krajský súd doplnil, že v danom prípade sa o takéto druh rozhodnutia nejedná.

5. Krajský súd ďalej argumentoval, že vzhľadom na to, že protokol sa priamo nedotýka práv a právom chránených záujmov žalobcu, nemôže mať za následok ujmu na jeho subjektívnych právach, a preto súdnemu prieskumu v správnom súdnictve nepodlieha. Tento záver by v zmysle Občianskeho súdneho poriadku (platného a účinného až do 30. júna 2016) musel viesť k zastaveniu konania v zmysle § 250d ods. 3 OSP. Podľa Správneho súdneho poriadku (platného a účinného od 1. júla 2016), ktorý sa vzťahuje aj na konania začaté podľa piatej časti OSP, je neprípustnosť súdneho preskúmania žalobou napadnutého opatrenia správneho orgánu dôvodom pre odmietnutie žaloby.

6. Keďže krajský súd dospel k záveru, že napadnutý správny akt žalovaného zákon zo súdneho preskúmania vylučuje, postupoval podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP a rozhodol o odmietnutí žaloby. Zdôraznil, že aplikácia SSP v predmetnej veci nemohla byť v neprospech žalobcu, pretože podľa predchádzajúcej právnej úpravy by konanie muselo byť zastavené.

7. Záverom krajský súd uviedol, že súdna prax v minulosti pripustila i súdne preskúmanie protokolu Úradu pre verejné obstarávanie o kontrole dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžf/26/2012), avšak za situácie, keď úrad uložil kontrolovanému v záveroch protokolu povinnosť uviesť zistené nedostatky do súladu so zákonom (priamo zasiahol do právnej sféry kontrolovaného) a kontrolovaný nemal k dispozícii žiaden iný prostriedok ochrany svojich práv v rámci správneho súdnictva, pretože úrad nevyvodil voči kontrolovanému deliktuálnu zodpovednosť za zistené porušenia zákona a poskytovateľ finančného príspevku bez ďalšieho odmietol akceptovať výsledky verejného obstarávania a bez rozhodnutia podľa zákona č. 528/2008 Z. z. odstúpil od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.

8. O náhrade trov krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá.

II.

9. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP).

10. Kasačnú sťažnosť predovšetkým odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie je možné považovať za rozhodnutie preskúmateľné v správnom súdnictve, pričom poukázal na právo na súdnu ochranu. V súvislosti s právom na spravodlivý súdny proces poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/97 a Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Campbell a Fell z roku 1984.

11. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že stanovením kratšej lehoty na vyžiadanie súťažných podkladov vo vzťahu k lehote na predkladanie ponúk, ako aj z dôvodu, že spojil do jedného verejného obstarávania vzdelávania s rôznymi priamo nesúvisiacimi zameraniami, takto obmedzil hospodársku súťaž, pretože v prípade rozdelenia zákazky na jednotlivé časti mohlo prejavíť záujem o účasť v tomto verejnom obstarávaní viac potenciálnych záujemcov.

12. Ďalej poukázal na skutočnosť, že zákon o verejnom obstarávaní nemá ustanovenie o tom, že nie je možné spojiť do jedného verejného obstarávania zákazky na dodanie viacerých druhov tovarov, resp. nemá ustanovenie o tom, kedy má byť zákazka rozdelená na jednotlivé samostatné časti. Zákon o verejnom obstarávaní neupravuje obmedzenia pre stanovenie lehoty na prijímanie žiadostí o súťažné podklady. Z tohto dôvodu žalobcovi nie je zrejmé, ako mohol porušiť ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní tým, že stanovil kratšiu lehotu, keď žiadna lehota na prijímanie žiadostí o súťažné podklady v zákone stanovená nie je.

13. Ďalej uviedol, že skonštatovať, že došlo k obmedzeniu hospodárskej súťaže má podľa názoru sťažovateľa jedine všeobecný súd alebo Protimonopolný úrad, pretože žalovaný si nemôže svoju právomoc rozširovať prostredníctvom ust. § 9 zákona o verejnom obstarávaní. Takáto právomoc mu objektívne v zmysle zákona o verejnom obstarávaní, ako aj v zmysle zákona o ochrane hospodárskej súťaže, neprináleží.

14. Sťažovateľ ďalej uviedol, že splnil v procese verejného obstarávania podmienky na to, aby mu poskytovateľ v súlade so zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku poskytol finančné prostriedky. Uvedené podporuje aj skutočnosť, že poskytovateľ vykonal v priebehu realizácie projektu, ako aj po skončení aktivít projektu, kontrolu procesu verejného obstarávania, aj finančného súladu s projektom. Podľa názoru sťažovateľa, bol ukrátený na svojich právach, napriek tomu, že zmluvné podmienky splnil, v súlade so zmluvou mu nebolo poskytnuté plnenie, napriek tomu, že poskytovateľ v priebehu realizácie projektu vykonal viaceré kontroly a nevyzval žalobcu ako prijímateľa na vyhlásenie nového verejného obstarávania, sú žalobcovi vytýkané určité nedostatky, ako v procese verejného obstarávania postupoval, keď len postupoval tak, ako mu to riadiaci orgán schválil.

15. Záverom uviedol, že predmetné rozhodnutie žalovaného jednoznačne zasahuje do práv a povinností tretích osôb, a to konkrétne do práv a povinností žalobcu tým, že konštatuje určité porušenie ustanovení zákona o verejnom obstarávaní v už skončenom a úspešne realizovanom projekte žalobcu.

III.

16. Žalovaný v písomnom vyjadrení z 10. októbra 2017 k obsahu kasačnej sťažnosti navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania. S poukazom na stanovisko uvedené vo vyjadrení k správnej žalobe z 23. februára 2016 uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcu. Zároveň sa v plnom rozsahu pridržiaval dôvodov, ktoré uviedol krajský súd v uznesení, najmä že žalobu je potrebné odmietnuť pre jej neprípustnosť, nakoľko smeruje proti aktu (protokolu) orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý nemohol mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu.

17. Konštatoval, že protokol predstavuje predovšetkým zhrnutie kontrolných zistení, ktoré viedli žalovaného k záveru o porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, pričom pre žalobcu z neho

bezprostredne nevyplývajú žiadne konkrétne práva ani povinnosti. Protokol nie je rozhodnutím orgánu verejnej moci (individuálnym správny aktom), ktorý by zakladal, menil alebo rušil práva a povinnosti žalobcu alebo sa ich priamo dotýkal. Protokol ako záznam o výsledkoch vykonanej kontroly slúži predovšetkým ako podklad pre ďalší administratívny postup žalovaného. Zdôraznil, že protokol môže byť tiež použitý ako dôkaz o porušení zákona o verejnom obstarávaní zo strany žalobcu v postupe zadávania predmetnej zákazky aj pre potreby prípadného konania o vrátenie poskytnutého finančného príspevku alebo jeho časti podľa zákona č. 528/2008 Z. z. Vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k uloženiu pokuty zo strany žalovaného pre zistené porušenie zákona o verejnom obstarávaní, resp. z protokolu nevyplývajú pre žalobcu určité povinnosti, nemožno tvrdiť, že došlo k zásahu do právneho postavenia žalobcu.

18. Záverom uviedol, že protokol sa priamo nedotýka práv alebo právom chránených záujmov žalobcu, nemôže mať za následok ujmu na jeho subjektívnych právach, a preto prieskumu v správnom súdnictve nepodlieha.

IV.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 7 písm. e) SSP, správne súdy nepreskúmajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

24. Najvyšší súd v tejto súvislosti, využívajúc ust. § 464 ods. 1 SSP, poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v obdobnej veci pod sp. zn. 1Sžfk/9/2017 z 22. augusta 2017, z ktorého prevzatú časť odôvodnenia vo vzťahu k napadnutému protokolu cituje:

25. „Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd vybrať si podľa z prostriedkov ochrany upravených procesnými predpismi ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený zasahovať do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o

nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

26. Aj po nadobudnutí účinnosti Správneho súdneho poriadku naďalej platí, že v systéme správneho súdnictva vychádza právna úprava prístupu k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základy žaloby z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 OSP, § 7 SSP). Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky).

27. Je treba zdôrazniť, že Občiansky súdny poriadok upravuje právomoc správneho súdu vymedzením rozhodnutí správnych orgánov vylúčených zo súdneho preskúmania podobne ako Správny súdny poriadok, aj keď právna úprava správnych aktov, ktorých súdny prieskum sa nepripúšťa, je v SSP stanovená podrobnejšie. Oba procesné predpisy však nepripúšťajú súdne preskúmanie rozhodnutí alebo opatrení orgánov verejnej správy predbežnej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

28. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené, ako to správne tvrdí žalobca. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú. V tomto zmysle žalobca dôvodne poukazuje na vyššie označenú judikatúru definujúcu preskúmavaciu právomoc správneho súdu.

29. Kasačný súd sa však stotožňuje s názorom žalovaného, že napadnutý protokol a zápisnica o jeho prerokovaní uvedené požiadavky pre prípustnosť súdneho preskúmania v správnom súdnictve nespĺňajú. Tento záver podporuje aj krajským súdom citovaná argumentácia Najvyššieho súdu v rozsudku sp.zn. 5Sžf/26/2012 z 29. novembra 2012, na ktorý sa žalobca odvoláva, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že „...považuje za potrebné zdôrazniť, že zatiaľ čo protokol a zápisnica o prerokovaní protokolu ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože osebe nepredstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu, ich časť obsahujúca uloženie povinnosti alebo sankcie je nutne, s ohľadom na ich spôsobilosť takéhoto zásahu, vylúčená spod negatívnej enumerácie § 248 OSP...“.

30. Z tohto rozhodnutia, ako aj zo skoršieho rozhodnutia Najvyššieho súdu v tej istej veci sp. zn. 5Sžf/31/2011, vyplýva, že jediným aspektom, na základe ktorého bola konštatovaná prípustnosť súdneho preskúmania protokolu a zápisnice, bola v protokole uložená povinnosť kontrolovanému subjektu prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a ich príčin, ktoré umožňoval uložiť v tom čase platný zákon č. 10/1996 Z. z. Keďže žalovaný postupoval pri kontrole postupu zadávania zákazky u žalobcu podľa ustanovení § 146a až § 146d zákona č. 26/2005 Z. z., ktoré nadobudli účinnosť od 1. januára 2010, nebola žalobcovi v napadnutom protokole uložená žiadna povinnosť, ktorá by zasiahla do jeho právnej sféry a ktorej uloženie by odôvodňovalo prípustnosť súdneho preskúmania protokolu a zápisnice.

31. Protokol o výsledku dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní a zápisnica o jeho prerokovaní nie sú individuálnymi správnymi aktmi, ktorými by sa zasahovalo do práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb a preto nepodliehajú súdnemu preskúmaniu v správnom súdnictve. Porušenie pravidiel a postupov verejného obstarávania uvedené v protokole môže byť podľa zákona č. 528/2008 Z. z. dôvodom, aby riadiaci orgán v súvislosti s riešením zistenej nezrovnalosti pri použití pomoci z fondov Európskej únie uplatnil svoje dohľadové i rozhodovacie právomoci, ktoré mu z

uvedeného zákona vyplývajú (§ 27a ods. 1, 2, 3, 4, 5). Protokol o kontrole dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní ani zápisnica o jeho prerokovaní však žiadnu povinnosť žalobcovi neukladajú. V tejto súvislosti možno poukázať na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, v ktorom v súvislosti s riešením otázky právomoci správneho súdu konštatoval:

32. Nakoľko na úkony orgánu verejnej správy pri výkone dohľadových vrchnostenských oprávnení (kontrola, dohľad či dozor) a na ich hmotne zachytené výsledky (protokoly, záznamy či zápisnice) sa v správnom súdnictve najmä nazerá ako na individuálne správne úkony s charakterom predbežnej povahy, najvyšší súd musel vyhodnotiť napadnutý úradný list ako správny akt, ktorý nie je možné jednak v zmysle § 248 písm. a) OSP podrobiť súdnej právomoci v správnom súdnictve, ale ani v zmysle ust. § 7 Správneho súdneho poriadku, ktoré ustanovenie ešte precíznejším spôsobom vymedzuje rozhodnutia nepodliehajúce súdnemu prieskumu, a to práve z dôvodu predchádzania aplikačným problémom.“

33. Z uvedených dôvodov považoval kasačný súd právne závery krajského súdu, že napadnutý správny akt nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu a preto nepodlieha súdnemu prieskumu, za vecne správne. Ide o podkladový materiál, ktorý nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu. Keďže správna žaloba voči takýmto aktom je neprípustná podľa § 7 ods. 1 písm. e) SSP, postupoval krajský súd správne, keď odmietol žalobu pre neprípustnosť súdneho prieskumu podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP.

34. Uvedené právne závery vyplývajúce zo skoršej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu sa rovnako vzťahujú aj na sťažovateľom ku kasačnej sťažnosti priložené správy o zistených nezrovnalostiach a na žiadosti na vrátenie finančných prostriedkov v stanovenej lehote (pozri aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 1Sžf/95/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016).

35. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu v medziach sťažnostných bodov dospel najvyšší súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

36. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

37. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.